

MUSEUMNACHT

Van Chinouk Thijssen zijn bij Clavis verschenen:

Fataal Spel

Truth or Dance 1. Truth or Dance

Truth or Dance 2. Break a Leg

Truth or Dance 3. Dance or Die

Dubbelleven

Je hebt één nieuwe volger

Lúcia Flores en de vloek van de aaskevers

Lúcia Flores en de behekste kermis

Chinouk Thijssen

Museumnacht

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: thriller, moord, social media, museum

NUR 285

ISBN 978 90 448 4661 4

D/2022/4124/157

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.chinoukthijssen.com

Chinouk Thijssen

ZIGGY

‘Op 13 november is het een jaar geleden dat Museumnacht fataal afliep. Een groepje van acht jongeren doorliep het bekende Instagrammuseum in Amsterdam. Het was een privéfeestje, waarbij het museum was afgehuurd. Er waren een dj, een fotograaf ... Maar de leuke en zorgeloze avond kende een noodlottig einde,’ vertelt Justin, links op het scherm.

Zijn tweelingbroer, Josh, die rechts zit, vervolgt: ‘Het feest begon gezellig om tien uur in de avond. Om kwart over twee ging het echter fout. Er begonnen doden te vallen. Een jongen van nog geen twintig jaar, genaamd Kris G., vermoordde alle aanwezigen en werd uiteindelijk doodgeschoten door de politie. De reden voor zijn daden is nooit bekend geworden, maar wij hebben daar theorieën over, die we wekelijks op ons Instagramaccount delen.’

De roodharige tweeling blijft even stil en ze kijken elkaar met een glimlach aan. Ik open een zak popcorn en kijk verder.

‘Vergeet niet te vertellen dat Kris G. bekendstaat als de Museumkiller,’ vult Justin zijn broer aan.

Die knikt. ‘Ja, de Museumkiller, inderdaad. En wij hebben iets heel speciaals bedacht. Een soort ode aan de Museumkiller. Het is bekend dat het Instamuseum sinds die nacht dicht is, en iedereen die er weleens langs is gelopen, heeft gezien dat het vervallen is. Het schijnt binnen niet eens schoongemaakt te zijn. Alles is nog zoals het ooit was.’ Hij trekt een vies gezicht. ‘Overall bloed en zo.’

Justin leunt iets naar voren en kijkt recht in de camera. ‘De wilde verhalen gaan rond. Er wordt gezegd dat er sinds die fatale nacht verschijningen aanwezig zijn in het museum. Geesten die je naar binnen willen lokken, zodat ze niet meer alleen zijn.’

‘En de geest van de Museumkiller zou er nog steeds rondwaren,’ voegt Josh toe.

Ik rol met mijn ogen. ‘*Yeah, right.* Droom lekker verder.’

‘Ziggy! Eten!’

‘Ik kom!’ roep ik terug.

De zak popcorn leg ik op mijn nachtkastje en ik druk op het vierkantje onderaan in beeld op mijn laptop. Ik kijk later wel verder. Ook al geloof ik niet in dat geestengedoe, het idee dat er een massamoord is gepleegd en dat er zoveel theorieën zijn over wat er is gebeurd, vind ik wel spannend.

‘Ziggy!’

‘Mam, ik zei toch dat ik eraan kom!’ Ik zucht. Telkens als ze me roept, verwacht ze dat ik binnen één minuut naast haar sta.

Als ik de keuken in kom, zie ik dat de tafel feestelijk is gedekt. Mijn vader zit al op zijn vaste plek en mijn moeder zet schalen met gadogado, pandanrijst en frikadel goreng neer. Yes, lekker, Indonésische rijsttafel. Mijn lievelingseten.

‘Hebben we iets te vieren?’ vraag ik, en ik ga op mijn plek zitten.

Mijn moeder kijkt naar mijn vader, en ze glimlacht. ‘Vertel jij het maar. Het is jouw nieuws.’

‘Pap?’ Ik kijk hem nieuwsgierig aan.

‘Ik heb een nieuwe baan.’

Mijn mond valt open. ‘Vet! Als wat? Waar? Wanneer begin je?’

Even blijft het stil, en ik zie hoe mijn ouders snel een blik met elkaar wisselen. De blijdschap in hun ogen, die twinkeling, is verdwenen. Iets zorgelijks lijkt ervoor in de plaats gekomen.

‘Wat is er? Dit is toch goed nieuws?’ vraag ik.

Pap knikt. ‘Dat is het zeker, maar ...’

‘Maar?’ Ik kijk van mijn vader naar mijn moeder. ‘Ja, wat is er dan?’

‘Het is een eindje uit de buurt,’ vertelt hij. ‘Ik word directeur van een groot bedrijf.’

Ik neem een hap van de gadogado en strooi nog wat tempé over mijn rijst. ‘Dat klinkt mooi, maar wat is “een eindje uit de buurt” precies?’

‘Ze hebben me gevraagd voor een nieuwe vestiging. Daar zochten ze iemand, en ik kan bijna per direct beginnen.’

Inmiddels begin ik een beetje zenuwachtig te worden. Het klinkt alsof hij in Timboektoe gaat werken of zo.

‘Shit, we hoeven toch niet te verhuizen, hè?’ vraag ik. ‘Mijn vrienden wonen hier. Mijn hele léven is hier.’

Weer blijft het stil.

‘Lieverd,’ begint mijn moeder, ‘dit is echt een hele grote kans voor je vader. En je kunt je vrienden nog zo vaak zien als je wilt. Zo ver weg is het ook weer niet.’

‘Zeg het nou maar gewoon.’

‘Londen.’

Ik zie mijn vaders lippen wel bewegen, maar na dat ene woord, die ene stad, versta ik helemaal niks meer.

‘We gaan naar het búítenland?’ roep ik uit. ‘Niet zo ver weg? Naar Engeland, meen je dat nou?’ Ik leg mijn vork en lepel naast mijn bord en wrijf rondjes over mijn slapen. ‘Dat is iets heel anders dan van Amsterdam naar Zwolle of zo.’ Mijn hoofd begint te bonken.

Mam pakt mijn hand vast. ‘Het is met het vliegtuig, en met de trein, echt niet zo ver weg. Als je een weekendje naar je vrienden toe wilt, ben je er zo.’ Ze leunt iets naar me toe. ‘Kom op, Ziggy, je vindt Londen toch zo’n geweldige stad? Hoeveel mensen zouden er geen moord voor doen om daar te mogen gaan wonen?’

Langzaam adem ik in, en ik blaas weer uit.

Het is niet zo ver weg. Het is geen Australië, gelukkig. Dan was ik echt gek geworden. Maar shit, niet meer dagelijks met Marlie en Alex chillen ...

Na het eten ga ik terug naar mijn kamer. Ik pak mijn laptop en zet de docu van de tweeling weer aan. Ze hebben hem twee uur geleden op YouTube geplaatst en hij is nu al meer dan een half miljoen keer bekeken.

‘Dat van die geesten is natuurlijk maar één theorie. Er zijn er nog zoveel meer,’ vertelt Josh. ‘Er is er ook een die stelt dat de Museum-killer helemaal niet dood is. Volgens ingewijden zou hij gewoon nog leven, maar low key.’

Justin stoot zijn tweelingbroer aan. ‘Vergeet niet dat hij doorzeefd is met kogels. Dat overleef je niet zo snel. Nu klinkt het net alsof hij echt nog leeft en elk moment opnieuw kan toeslaan.’

Ze lachen.

‘Dat is natuurlijk niet zo,’ gaat Justin verder. ‘Al kun je het nooit met zekerheid zeggen.’

Met mijn rechterhand tast ik op mijn nachtkastje en ik neem een handjevol popcorn. ‘To the point graag, jongens. Wat gaan jullie doen?’

Niet dat ze mij kunnen horen, maar ik heb de vreemde gewoonte om tegen presentatoren te praten alsof ik zelf in de show zit. Met docu’s doe ik dat altijd. Zo voelt het niet alsof ik alleen in mijn kamer zit, maar alsof ik echt onderdeel ben van het programma. Ik weet niet waarom. Dat vind ik gewoon leuk.

‘Dit jaar willen we dus iets speciaals doen. Op 13 november. Museumnacht komt terug!’ Josh klapt in zijn handen. ‘Zonder de Museum-killer, *obviously*. Wij maken dat voor één nacht, voor een exclusief gezelschap, mogelijk.’

‘Ga snel naar ons Insta-account voor alle info en meld je aan. Wie weet kiezen wij jouw groep wel uit.’ Justin zwaait naar de camera en samen sluit de tweeling de docu af.

Nieuwsgierig open ik Insta en in de zoekbalk typ ik de naam van hun account. Mijn vriendengroep en ik volgen Josh en Justin al een

paar maanden. Vanaf het moment dat de theorieën over de Museum-killer steeds gekker werden. We wonen allemaal niet zo ver van het museum vandaan. Voor mij is het een kwartier lopen, voor een paar van mijn vrienden nog geen vijf minuten.

Onderling hebben we ook heel wat theorieën bedacht, de ene nog ongeloofwaardiger dan de andere. Maar na een tijdje vond ik het genoeg geweest. Het gaat wel over een groep van onze leeftijd die gewoon vermoord is. Echt gruwelijk.

Ik lees alle info vlug door. Gadver, met je vriendengroep een nacht doorbrengen in dat museum. Echt niet. Ik veeg de app weer weg, leg mijn telefoon naast me neer en ga met mijn handen achter mijn hoofd achteroverliggen.

Zeker weten dat er genoeg mensen zijn die daarop ingaan. Stel-letje ramptoeristen.

Londen.

Bloody London, denk ik er in een Brits accent achteraan.

Ik moet het nog even verwerken. Nou ja, even ... hier heb ik echt wel tijd voor nodig. Niet dat ik die krijg, want we vertrekken over een week.

Hoe ga ik het mijn vrienden vertellen?

Misschien moet ik het gewoon snel doen. De pleister er in één keer vanaf trekken.

Opnieuw pak ik mijn telefoon, deze keer om naar onze groepschat op WhatsApp te gaan. Maar dan zie ik dat er al meer dan vijftig berichtjes in staan.

Dit is precies waarom ik mijn meldingen voor groepsberichten op ‘gedempt’ heb gezet. Soms gaat dit gewoon hele dagen door.

Marlie: omg, hebben jullie het gezien op Insta?

Alex: Ja, net. Aanmelden?

Ashton: Ben je gek? Straks is het echt waar van die geesten. Mij niet gezien.

Lucas: Haha, doe normaal, man. Natuurlijk zijn er geen geesten.

Mijn ogen glijden over de letters, en per bericht krijg ik een grotere knoop in mijn maag. Ik kijk even twintig minuten niet in de groepschat, en dan heb je dit ...

Keano: Wow. Hebben jullie net hun Stories gezien? Je kunt er geld mee winnen. Dik veel geld.

Tabitha: 50.000 ballen voor een vriendengroep, maakt niet uit hoeveel personen. Zo, echt hoor, l'm in.

Malik: Ik ook.

Marlie: Yes, ik ook!

Alex: +1.

Alex: Ziggy? Joehoe, ben je er? Je gaat mee, toch?

Ashton: Je moet gekozen worden, staat er.

Keano: Gewoon een filmpje insturen en hopen dat we gekozen worden. We kunnen het altijd proberen.

Alex: Ziggy??? Ik zie dat je online bent, dus reageer ff.

Voordat ik een berichtje kan typen, belt Alex me al.

‘Laat me even nadenken,’ zeg ik meteen als ik opneem. ‘Ik vind het best wel eng.’

‘Wat vind je eng?’ vraagt Alex. Ze zucht. ‘Kom op, Zig, jij bent toch altijd overal voor in? Weet je hoeveel geld we krijgen als we uitgekozen worden? Alleen maar om een nacht door te brengen op een plek waar een massamoord is gepleegd.’

Ik ga rechtop zitten en schud mijn hoofd. ‘Hoor je nu wat je zegt? Dit is echt gestoord. Krankzinnig gewoon.’

Alex giechelt. ‘Ja, dat is het ook. Maar wel spannend, toch? Wat hebben we te verliezen? Trouwens, misschien worden we niet eens uitgekozen. Er gaan vast vet veel aanmeldingen komen.’

‘Dat denk ik ook.’ Ik haal mijn schouders op, adem in en blaas mijn ingehouden adem weer uit. ‘Geef me even, oké? Dan lees ik alles nog een keer door en weet ik beter waar ik ja tegen zeg.’

‘Dus je zegt ja?’

Ik kan het natuurlijk niet zien, maar Alex kennende danst ze nu door haar kamer.

‘Dat zei ik niet.’ Ik sla met mijn hand op mijn voorhoofd. Dit gaat veel te snel. ‘Ik heb net nieuws gekregen waar ik een beetje aan moet wennen, dus ...’

‘O. Wat is er dan?’ Alex blijft even stil. ‘Zig, je kunt me alles vertellen. Dat weet je toch?’

Zij en Marlie zijn al jaren mijn beste vriendinnen. Natuurlijk kan ik hun alles vertellen. Ook dit. Maar ik weet hoe ze gaan reageren. Ze gaan dit echt niet leuk vinden.

‘Mijn vader heeft een nieuwe baan,’ vertel ik. Zonder pauze ga ik door: ‘Het is in Londen, en we vertrekken al over een week.’

Nu blijft het heel lang stil.

Veel te lang.

‘Lex?’

‘Shit.’ Haar stem klinkt zachtjes. Behoedzaam. ‘Hoe ... Maar ...’

Weer stilte. ‘Over een week? Maar dat is al bijna!’

Ik knik, meer als een soort bevestiging voor mezelf. ‘Dat is al bijna, ja.’

Alex en ik slaken tegelijkertijd een zucht.

‘Weet Marlie het al?’ vraagt ze.

‘Nee, ik weet het zelf nog maar net. Je bent de eerste die het hoort.’

De zak popcorn is inmiddels zo goed als leeg, maar ik heb opeens geen trek meer in de laatste stukjes. Dus gooi ik de zak in de prullenbak onder mijn bureau. Ik loop heen en weer door mijn kamer.

‘Wacht, over een week, zeg je. Op welke dag vertrekken jullie?’ wil Alex weten.

Ik denk even na. ‘De twaalfde, geloof ik.’

‘O.’

‘We gaan deze week al inpakken,’ zeg ik zachtjes. ‘Maar we gaan elkaar nog heel vaak zien, dat beloof ik.’

Ook dat zeg ik meer voor mezelf dan voor Alex. Alles wat ik nu zeg of doe, is meer voor mij dan voor haar.

‘Ik kan in de weekenden langskomen, en jij en Marlie kunnen natuurlijk altijd bij mij komen logeren. Londen is maar ... Londen.’

‘De twaalfde,’ zegt Alex alsof ze in gedachten is. ‘Een week ... Oké, we moeten dit gewoon doen. We moeten een afscheidsfeest voor je organiseren.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Een wat? Nee, joh, geen feest.’

‘Hoezo, geen feest? We kunnen je toch niet zomaar laten gaan? Even denken ...’

Terwijl Alex nadenkt, ga ik weer op mijn bed zitten. Ik ga niet alleen haar en Marlie missen, maar ook de rest. We zijn al zo lang vrienden. Niet dat we elkaar allemaal elke week zien, maar minstens

één keer per maand komen we met de hele groep samen.

‘Jammer dat Museumnacht op 13 november is. Dan ben je al weg. Tenzij ...’

‘Tenzij wat?’ Ik bijt op mijn lip terwijl ik wacht tot Alex verdergaat.

‘Tenzij je met je ouders kunt regelen dat je twee dagen later vertrekt.’